

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πουχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρευομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιά τὰ ξένα δμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εϋμούσου Τσελεπῆ
δι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπῆ
με τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλην.

Εικοστή τοῦ Μαρτίου και τρίτη,
παρατίθεσι ὁ γέρος κηρύττει.

Ἑπτακόσα πενήντα κι' έπτά
και σαλεύουν εδάφη σεπτά.

***Σὺν ἀνδριάντα τοῦ Παπῆ,
ποῦ μαμαράνης διοτῆ-***

Μέσα 'στην τόση κίνησι πὸς δόλου δὲν κινεῖσαι;
πὸς μῆς θαρεῖς ἀλίντος, πατέρα, σὸν και πέρσι;
γιατί ψυχρὸς κι' ἀναίσθητος 'στὰ τρώπαιά μας εἶσαι,
ποῦ σκιάζουσε τὸν Βούλγαρο, τὸν Τοῦρκο και τὸν Πέρση;

Γιατί κι' εφέτος δὲν 'μιλεῖς
νὰ μῆς διασκεδάσης;
γιατί 'στὴ χάβρα τῆς Βουλῆς
δὲν πῆς νὰ τοὺς διαβάσης;

Γιατί μῆς κάνεις τὸν βερύ,
και πὸς σὸν πατριώτης
δὲν πῆς και σὺ 'στοῦ Θεοδώρῃ
ν' ἀκούσης λόγα πρώτης;

Πὸς τὸ μεγάλο χέρι σου δὲν διώχνει κάθε μιγα,
ποῦ 'στὸ λευκὸ σου μάμαρο κουνιζέει νύκτα μέρα;
ποῦ μὲ τὸν Χιώτη Κορκῆ και τὸν Φερραῖο Ρήγα
πρωτόκολλο γιά τοὺς θεσμούς δὲν κάνετε, πατέρα;

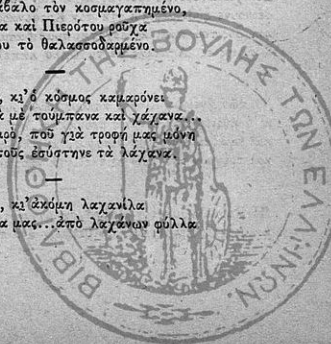
Ὀλόγυρά μας τὰ βουνά κι' οἱ λόγγοι καπρισμένοι
προγόνων ἰσχιους χαιροῦν, ποῦ φράγικα ντυμένοι
πατοῦν, πατέρα μου γλυκέ, τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα,
ποῦ 'βρίσκονται και κομφετι και σεραπεντέν ακόμα.

Γιά κύτταξέ τους... έθρασαν... θυμοῦνται τὴν ἡμέρα,
ποῦ τὸ σεπτὸ σου λείψανὸ τὸ 'φέρμ' εἰδὼ πέρα
νὰ βλέπῃ τὸν Καρνάβαλο... θυμοῦνται τὴν κρεμάλα,
τῆς πάμπικ, τὰ κοτόπουλα, τρὺς ἀστακούς, και τέλλα.

Θυμοῦνται τοὺς παροξισμούς κι' έκεινα τὰ Βαγγέλια,
τοῦ κόσμου τὴν ποδοβολή, τὸς σκοτωμούς, τὰ γέλοια,
θυμοῦνται τὰ ξεφωνητά, τὰ ζήτω και τὰ γιοῦχα,
και τὸν πρελλὸ Καρνάβαλο τὸν κοσμοκαταπιμένο,
ποῦ μὲ Μακεδονιστοῦ και Πιερότου ρούχα
'σάβανωσε τὸ σῶμα σου τὸ θαλασσοδαρμένο.

Τὸςος καιρὸς έπέρασε, κι' ὁ κόσμος κιακρόνει
καινούρια Λαχαναγορῆ μὲ τουμπανα και χάγανα...
μετρήσετε και τὸν καιρὸ, ποῦ γιά τροφή μας μόνη
ὁ πολεμάρχος ὁ παππούς εἰσῆστηνε τὰ λαχανα.

Τὸςος καιρὸς έπέρασε, κι' ἄλλομη λαχνίλια
μοσχοβολοῦν τὰ χνάτα μας... ἀπὸ λαχνάνα σῦλλα

ἀνοθεύει κι' ὁ πάρος σου, κι' ἐρέτος ἀπ' αὐτὰ
πλέκονται γιὰ χιτῆρι μας σταφάνια ζηλευτά.

'Απὸ τὸν γέρο Δούναβι καὶ κέρ' ἀπὸ τὸ Σουλι
πάλι ζουρναὶ ἀκούεται καὶ δυνατὸ νταολιά,
τῆς 'Αντιπολιτεύσεως σεσημῶ, φοιτᾶ, τρομάρα,
παράτησις ἀνέλπιστη, καὶ τρέχ' ἡ σάρα μάρα.

Τῶν καθεστώτων κίνδυνοι, μὴν τὰ θαρρῆς παιχνίδια,
μὲ μῆξ ῥολόνου τοῦ παπποῦ τὰ χιονισμένα φρούδια,
καὶ νῆρη μαῦρα σ' ἴσθ Βουλῆς ἀπλόνοται τῆ ράχη,
καὶ πέρνου τοὺς θεσμούς πολλοὶ καὶ τρίβου τὸ στομάχι.

Μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴ ζανασκαλιζ' ἡ φῆμη,
φρυμάζου τὰ Καλὰβρυτα καζ' ἰ μὲ τὸν Ζαχημ,
μὲ τοῖτον ἀνταρξάζεται κι' ἡ πλειονοψηφία
καὶ σπρίβου τὰ μουστάκια τοῦ Κόντης καὶ Συντροφία.

'Εως σ' ἄτ' ἐξημερώματα παρλάτα καὶ κουδοῦνι,
ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος τεντόνει τὸν ρουθῶνι
σὸν τὸ καθαρίο τῶλογο νὰ μισοβῆ τᾶγέρι,
ὅπου σ' ἴτην Ψωροκόστενα τὸν Κόρδονο θὰ φέρη,
καὶ πάει μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ τὸν θεσμῶν τὸν χάρτας
ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος σ' ὅν κύριον ἐξ 'Αρτας.

'Ο Καραπάνος ὁ Ψηλὸς στηλόνει τὸ κορμί του,
Φωκίος καὶ Σιμόπουλος τρομάζου σ' ἴτην ὀρημῆ του,
καὶ μὲς ἀπ' τὸ μακρᾶνιο καὶ πλοῖσιό του σπᾶτι
φθάει φωνῆ σ' ὅν Κίσαβο, σ' ὅν 'Ολυμπο, σ' ἴτην Κρήτη:
ἀπ' ἀκρῆ σ' ἀκρῆ χαλασῆς, κυτπάτε, πολεμάργου,
καὶ παλαμῆς μῆρισε καζ' ἰ μὲ τὸν 'Εθνάρχη.

Προβάλλει σκούρα κόκκινη καὶ κόκκινος μανθῶς,
καὶ ζῆνοι ῥυζῆσαν λαοὶ καὶ τὸν Ρωμῶν ἡ πλάσις
σὰν ἀκούσε τὸν κύριον τὸν ἐκ τῆς Λεβαδείας
νὰ θέλῃ μίαν νὰ γενοῦν ἡ δῆρ συνεδρίασις.

Γιὰ τέτοιο πραξικόπημα, ποῦχει νὰ γίνῃ χρόνια,
μακροπέταις ἀσπραὶ σμίγουνε μὲ μαῦρα μακροπετόνια,
κι' ὁ Λεβαδείας σοβάρης γνωμοδοτεῖ πὸς πρέπει
πίστις κληρ' τὰς πέρυγας τὰς δύο νὰ διέπῃ,
κι' ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος μυγαζάεται γι' αὐτὸ,
πάει σ' ὅτ' ἀκρινιτῆριο καὶ παίζει τὸν κρυφτὸ.

Δὲν χωρατεύει, Γέροντα, κι' ἡ τῶν θεσμῶν φρενιτικ,
φέρουνε ζῦδι μερικὸ γιὰ τὸν Κορδοκαρέλο,
καὶ δὸς του πάει κι' ἐργεταὶ συμβιβασμοῦ μεσίτη
ὁ κύριος ἐξ 'Αττικῆς μὲ τὸ Ψηλὸ καπέλο.

'Ο τῶν ἀνέμων Αἰόλος ἀκούει ζαναρουσιζόνει
κι' ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος προβάλλει σ' ὅτ' μπαλκόνι,
καὶ βγάξει λόγο γιὰ θεσμούς, κι' ὅλοι τὸν λένε Δία,
καὶ τρέχου ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νᾶβρουνε Φειδιὰ.

'Η Ροῦμελη μὲ τὸν Μωρητᾶ σκινόνει τὸ κεφάλι,
καὶ μὲ τοὺς βρόντους τῶν θεσμῶν ἀντραχιζάου πάλι

τοῦ Ναυκρίνου τὰ νερά κι' ὁ γαλανὸς ὁ Βόσπορος,
καὶ πάφει σ' ἄμπελόφυλλα καινούριος περονόσπορος.

Τὸ Μεσολόγγι τὸ λαμπρὸ κυττᾶ τὸν Λεωνίδα,
τὸν Δεληγιωργῆ δηλαδῆ, ποὺ κρούει τὴν ἀσπίδα.
Μὲ τὸσοὺς ἀνδρᾶς κεφαλῆς ἀπὸ θεσμοῦ ἐγγαίου
ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος κι' ὁ κύριος ἐξ 'Αρτας
πηγαίνου εἰς τὸν κύριον τὸν ἐκ Μεσολογγίου
νὰ λούσουνε πατόκορρα τοὺς δεξιούς ἀντάφτας.

Κανεὶς δὲν ζῆρει τεῖπανε μὲς σ' ὅτ' Μεσολογγίτη,
μὰ φλογερὸς δικαλαγνῆς σ' ἄτ' πέρατα κηρύττει:
Φρυάξτε, πολεμάργου τῆς ράτσας μὲς τῆς φύσρας,
νὰ φορηθῶν μὲ τοὺς θεσμούς κι' οἱ Βούλγαροι τῆς Σόφρας.

'Εξάπτονται τὰ πνεύματα, δασεῖα καὶ φιλῆ,
κι' ὁ κύριος ἐξ 'Αττικῆς μὲ τὸ χροστὸ μαλλί
πηγαίνει γιὰ τὴ Σέρφιο μὲ τὴν παραγγελιὰ
πὸς εἶναι σμῆφανος κι' αὐτὸς σὲ τούτῃ τῆ δουλειά.

Παππάδες μῆσα σ' ἴτη Βουλῆ τεντόνου τὴν ἀριδα,
θεσμούς ἀκούν κι' οἱ Βούλγαροι καὶ βγάζου ἀγουριδα,
καὶ τῶτον κοκῶν νηστικῶν ἀλλαγμοὶ καὶ θῆνοι
φέρνου ῥωρῆ τὴν ἀνοιξί... τὰ ρόδα μὲς κι' οἱ κῆνοι
μὲ τοὺς θεσμούς ἀνοθελοῦν, καὶ τὰ πουλῆ τοῦ Μάρτη
γλυκοτριλλίζου τοὺς θεσμούς τοῦ γέρο-Μπονκαπάρτη.

Μὲς ἀπ' τὸ Κόντη τοὺς Κορροῦς ποὺλι κυνηγημένο
σὰν σῦσπο μὲ τὸν βορζῆ καὶ μακροφορμένο
σκοτεινάζε τὸν οὐρανὸ μὲ δῆρ πλακετῆς σφαιρούγας,
κι' ἐρρέκαζε κι' ἐβρόντησε καὶ σ' ἴτην δικαίε μὲς ρουγας:
ἡ τὴν ρολὶν φέρτε μὲς τὸν πόντο μὲς νὰ βλωμοε,
ἡ τὴν φῶτῃ τοῦ Σολωμοῦ ζεδράκωται θὰ ψάλωμε.

'Σ-ὁὐ Γερμανοῦ τὸ μέτωπο κρυφᾶ γλυκοχαράζει
ὁ διεθνῆς μὲς ἑλεγγος, τοῦ πρώτους τὸ μαζάκι,
κι' ἀπὸ Μωρητᾶ καὶ Ροῦμελη μὲ τὴν φυγῆ σ' ὅτ' στόμα
μαζεύει τὰ μαγαζῆγα τοῦ χορὸς Ἑλληνοπαίδων,
καὶ πάει σ' ἴτην Ἀμερική νὰ βῆρ μὲς φουκατὰ χῶμα,
ποῦ δὲν τὴν καταπάτησαν φαγάδες οἰκοπέδων.

Κλαρὶ δὲν φαίνεται χλωρὸ καὶ πράσινο χορτάρι,
καὶ τὸ στενὸ κοτόπουλο καὶ τὸ στενὸ κᾶρι
τὸ τρῶνε τ' ἀποσπάσματα, πέρνου δὲν πέρνου φόρους,
γλεντοῦ ἀρχαικόαπῆλοι καζ' ἰ μὲ ληθεμπόρους,
καὶ καθεργετίου μῆσα τῶν χρυσάλλινου καθεργεταὶ
φαγοποτιῶν ἀρματωλοῦς καὶ κορβανῶν κλέφτας,
ποῦ πίνωντας καὶ τρώγωντας τὸ πάτριο γιζουθεῖται
τὰ κλέφτικα ζεράδια τῶν τὰ κᾶνου ἔτσι κι' ἔτσι.

'Ἄνευθουοι Πανόπουλοι σὲ δάση καὶ ρουμάνια
δικούς τῶν ἔχουνε θεσμούς καὶ χωριστὰ σφισάνια,
καὶ γιὰ πολλούς ὁ νόμος τῶν πρώτος ἀπ' ἑλλοῦς στέκει...
κάνουνο Βουλῆ τῶν τὸ βουνο,
τὴν πέτρα βῆμα τῶν τρανῶ,
καὶ γλῶσσα τὸ τουρεῖτι.

Κρούει ληστοφυγῶδιο καὶ καθεργῆ κουφῆλα,
Νηφανισταὶ σ' ἴτην Τρίπολι, τρεμάματα μεγάλα,
καὶ μὲς ἀπὸ τὸν Νήρωνος μὲς βρωμ, ποῦ μὲς πνίγει.

μέ τόσαις ἄλλαις σμίξει,
κι' ἔλοι κυττάζουσε ξανά
τερᾶστα κοπροβουλά,

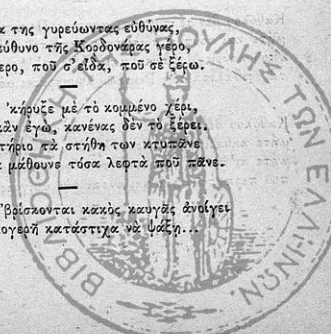
'ψηλότερ' ἀπ' τὸν Ὀλυμπο κι' ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη,
νὰ κουτουλοῦν τὸν Σείριο κι' τὸν Ἀποσπερίτη.

Κοινωνισμός, νηφανισμός, φρικτὴ νυμφομηνία...
πὼς μὰς θωρεῖς ἀκίνητος;... γελά σου, Μακεδονία.
'Ὁ μακαρίτης πόλεμος μ' ἀσπίδες καὶ κοντάρια
ξαναμολιέται φτερωτὸς στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας,
καὶ τῆς φαλάκρας τῆς Βουλῆς κρατώντας γιὰ φανάρια

ξαναπηδᾷ 'στὸ βῆμα τῆς γυρεύοντας εὐθύνας,
καὶ τρέχει 'στὸν ἀνεύθυνο τῆς Κοροδοῦρας γέρο,
ποῦ κάνει τὸν ἀνήγερο, ποῦ σ' εἶδα, ποῦ σὲ ξέρω.

Κἄν ὁ παππούς τὸν 'κίρῳσε με τὸ κομμένο χέρι,
κἄν σὺ, Δεσπότη, κἄν ἐγώ, κανένας δὲν τὸ ξέρει.
Πολλοὶ γιὰ τὸ μυστήριο εἶς στήθη τὸν κτυπᾶνε
κι' ἄλλοι 'ρωτοῦν νὰ μάθουνε τόσα λεπτά ποῦ πάνε.

Γιὰ λίρας ποῦ δὲν 'βαίσκονται κακῶς καυγᾶς ἀνάγει
καὶ βάζουν τὸν Καλογεωῆ κατάστιχα νὰ ψάξη...

μέσα 'στὰ κρούσια τῶν λαδίων ὁ ποτικὸς ἐπνίγη
κ' ἔλοι προσέχον τὴν οὐρὰ τοῦ ποτικῷ μὴ στάξῃ.

Κι' ἀνακατεύονται ξανά τοῦ κόσμου τὰ στομάχια
μ' ἐκείνων τῶν Σταυρατζῶν τῶσινα ἐλάχια.
Πάλι πολέμου κἀλλυθα, κ' 'στὸ μνημόσυνο τοῦ
ὕψοντα Ψηλὰ Ψηλὰ τὸ νεκρολιδανὸ τοῦ
μὲ λαχνίλιας μυρωδιὰ καὶ κόσμου καρδοκοτύπιζ,
ποῦ λαχνιζᾷ τρέχοντας μὲ δὺς ταυροχίλια τρύπια.

'Αντὶ κινίω Πρωσσικὸν πούλων σὲ Φαρμακαεῖα,
καὶ γλυκοφάλλει θάνατος ἀνώδυνος, γλυκίς,
ὦ Μπόρτζια Λουκρέτσια, καὶ 'στὰ Στρατοδικεῖα
γεραίρετ' ἕνας κύριος τῆς Χωροφυλακίης,
καὶ δουλικὰ ροδόχροα διαβαίνου κατὰ ζεύγη
ἐμπὲρ ε' αὐτὸν τὸν κύριον, ποῦ δούλα δὲν τοῦ φεύγει.

'Στὸ φῶς ἀποκαλύπτεται γερόντων εὐρωστία,
μὰ κι' ἄλλα προτερήματα κυρὰ κι' ἐξεταστέα,
καὶ σὲ φρουροὺς τῆς τάξεως χαρίζου ἀριστεῖα
κυρίαὶ ἀξιόλογοι καθὼς τὴν Ἀριστεῖα.

Φεγγολοῦν τὰ πέλαγα 'στὴν Τένεδο, 'στὴ Σάμο,
καὶ τὸν ἀρχαῖον Ἰλισπὸν τὴν ἄσπρον τὴν ἄμμο
τὴν πέρνου δίχως ἀδειά για νὰ κτισθῶν τὰ σπήτια
τοῦ σπιρουνάτου τοῦ λευκοῦ μὲ τὰ πολλὰ σειρήτικα.

Μ' αὐτὰ τὰνδραγαθήματα, τὰ τρίμακτα, τὴν ἄμμο
'κτίσαμε τούτῃ τῇ γωνιᾷ, ποῦ βλέπεισ ἐδῶ χῶμο,
κι' ἐκεῖθε τῶρα 'φύτρωσαν οἱ βόρβοροι κι' οἱ ρύποι,
ποῦ γύρω σου σωρίζονται... Πατέρες, τί σοῦ λείπει;

Πῶς τὰ πεπτά σου δάκτυλα κι' ἐρέτος δὲν ἀπλώνεις;
μῆπως δὲν θέλεις, Γέροντα, μῆτε νὰ φρακελῶνεις;
Πῶς μὲς θωρεῖς ἀκίνητος;... Καλόγερε, δὲν φθάνει
τὸ σφραγισμένῃ χεῖρ σου ν' ἀνοίξῃ, νὰ γλυκάνῃ
μῆτε κι' ὁ σιδερόδρομος τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
μῆτε στρατῶν ἐξοπλισμοὶ, μῆτ' ἐπιθεωρήσεις,
μῆτε κι' ἀγῶνες Σχολικοὶ κι' ἀθληματὰ γενναῖα,
μῆτε καὶ τὰ πηλίκια τῶν φοιτητῶν τὰ νέα;

Πῶς μὲς θωρεῖς ἀκίνητος;... δὲν σὲ θερμαίνου ἴλιγο
μῆτε κι' αὐτὰ τὰγάλακτα, ποῦ βροῖκαν 'στὸ Τσιρίγο,
καὶ θῆλῃ ξένος κολλητῆς για νὰ τὰ συμμάξῃ
πρὶν κάποιος ἀρχιφίλος ἀκόλλητα τὰ κλέψῃ;

Καθόλου δὲν σὲ συγκινεῖ κανένας Ποσπεόνης,
μῆτε καὶ τούτ' ἡ σύγχρονος κατὰ τοῦ Πέρσου νίκη,
ὅπου καθεὶς Μαρδόνιος καὶ Δάτις κι' Ἀρτακέρνης
τὰ στίβιλέτα τῶν Ρωμαίων λουστράει μὲ βερνίκια;

Καθόλου δὲν σὲ συγκινεῖ βουνὰ νομοσχεδίων,
μῆτε καθαρὴ τῆτος προσητάματα μεγάλα,
μῆτε κι' ἐκεῖνη τὰ λευκὰ ποσούτων πλανοδίων,
ποῦ περπατοῦν καὶ φανίνται σὺν μυγαίαις μὲς 'στὸ γάλα;

Πῶς δὲν 'μίλεισ ἀνὸν νάγινεις Ζαχίμης ρασσοφόρος;
μῆτε κι' αὐτὸς σὲ συγκινεῖ τῆς Ἀθηνᾶς ὁ χῶρος,
μῆτε τὰ τόσα γραμμικα, τὰ φῶτα τὰναμμένια,
ποῦ τρέμου σὺν κολοροτρίαις καὶ ἀδύνοιο τοῦ φεγγάρι,
μῆτε τοῦ Ρήγα τὰντερῆ, μῆτε τοῦ Χιώτ' ἡ πένα,
μῆτε κι' ἡ καθρεῦουσα κι' ἡ γλώσσα τοῦ Ψυχάρη;

Μῆτε κι' αὐτῆς τῆς Σταύρακα τῆ μουσικῆ λιθάρια,
ποῦ κρῖνου νέουσ θεσκαυροὺς χωμένους σὲ πιθάρια,
μῆτε κι' ἐκείνος ὁ χρυσὸς, ποῦ χάνεται κρυμμένος
μέσα 'στὸ σπλάχν' αὐτῆς τῆς γῆς, καὶ καστερεῖ τὸ γένος
πότ' ἐπὶ τέλος θὰ βρεθῇ, Καλόγερε, νὰ δράσωμε,
καὶ μὲ κατὰχρυσο σγωνιὴ θηλεῖά νὰ σοῦ περάσωμε;

Μένει βουδὸ τὸ μάρμαρο, καὶ τότε θὰ ξυπνήσῃ,
ὅταν 'στὰ δάση, 'στὰ βουνὰ, 'στὰ πέλαγα βροντήσῃ
τὸ τελευταῖο μῆνυμα: «ἔγω καὶ πάλι ζῆτω,
τὸ κράτος τὰ κακάρωσε, Ρωμῆϊκο φινίτο.»

**Καὶ καρπόδατι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τόμος ἀριστος τῶν ἔργων ἀειμνήστου πατριώτου,
'Αλεξάνδρου Βούκαντιου, δημοσιογράφου πρώτου,
Μέλισσα χρυσὴ τῆς γλώσσας, δίχως μικροπῶτων σφαίρα,
περιέβαλε μὲ κλέος τῆς Περγάτης τὴν «Ἡμεράν.»
Τόμος γνώσεως, σοφίας, καὶ ποιήσεως πολλῆς,
πολυφίλητον μνημεῖον ὑπερόχου κεφαλῆς.

Μέγα βιβλίον κι' ὕπατον αἰσθητικῆς παγκάλου,
ὁ Ἄσκακων δηλαδὴ τοῦ Λέουγι τοῦ μεγάλου,
ἀπὸ τὸν Σκακελλᾶριον ἐκτυπωθεὶς λαμπρότατα
καὶ μ' ἐμπνευσιν μεταφραστῆς καὶ φίλογα τελειότατα
ἀπὸ τὸν Προβελγγιον τὸν Γερμανομαθῆ
καὶ μύστη τῆς ποιήσεως μεγάλου κι' ἀληθῆ.

Ἱστορικὰ Σελίδες, Ἰωακείμ τοῦ τρίτου
Πατριαρχεῖα πρώτη, τόμος ἀνδρὸς ἐγκρίτου,
τούτέστι τοῦ Σπανοῦδη, ποῦ μετ' ὀλίγον χρόνον
ἐκδιότατο 'στὴν Πόλι μετὰ λαμπρῶν εἰκότων,
καὶ ζήτσεσ θὰ γίνῃ μοναχικὸ τοῦ τόμου...
διεῦθυνος 'στὴν Πόλι, Γραφεῖα Ταχυδρόμου.

Τοῦ πρῆην Νικοπόλεως τοῦ Πανιερωτάτου
κι' ἀνδρὸς λογιωτάτου
λόγος ἐπιμνημόσυμος μὲ φρόνημα καὶ τόνον
πρὸς τοὺς πεσόντας εὐκλεῖς 'στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Πάρτε τὴν Δολοροῖνα τῆς ὠραίας Δελφίας,
ἕνα πάγκλον βιβλίον πρωτοτύπου φαντασίας,
τῆς Μαρίας τῆς Κορέλλα, τῆς μεγάλης τῆς Ἀγγλίδος,
μὰ μετὰφρασίς τελείας νέας γλαφυρῆς γραφίδος.

